

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 20 juni 2017 met nummer RvVb/A/1617/0957
in de zaak met rolnummer RvVb/1415/0543/SA/0523

Verzoekende partij	de heer Marcel GREGOIRE <u>wiens rechtsgeding wordt hervat door:</u> 1. de heer Jean-Marie GREGOIRE 2. mevrouw Godelieve WINTMOLDERS vertegenwoordigd door advocaten Chris SCHIJNS en Mathieu CILISSEN met woonplaatskeuze op het kantoor te 3600 Genk, Grotestraat 122
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van LIMBURG vertegenwoordigd door de heer Tom LOOSE
Tussenkommende partij	de heer Dominique GROOTAERS vertegenwoordigd door advocaat Steven VAN GEETERUYEN met woonplaatskeuze te 3700 Tongeren, Achttiende Oogstwal 17 bus 1

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 13 mei 2015 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 2 april 2015.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Tongeren van 19 december 2014 onontvankelijk verklaard.

De bestreden beslissing heeft betrekking op het perceel gelegen te Tongeren, Tomstraat 34 en met als kadastrale omschrijving afdeling 17, sectie B, nummer 376A.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkommende partij verzoekt met een aangetekende brief van 22 juni 2015 om in de procedure tot schorsing en vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkommende partij met een beschikking van 17 augustus 2015 toe in de debatten.

De Raad verwerpt met een arrest van 30 augustus 2016 met nummer RvVb/S/1516/1494 de vordering tot schorsing.

De heer Jean-Marie GREGOIRE en mevrouw Godelieve WINTMOLDERS dienen als gedinghervattende partijen een verzoek tot voortzetting in.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkomende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De gedinghervattende verzoekende partijen dienen een wederantwoordnota in. De verwerende partij dient geen laatste nota in. De tussenkomende partij dient een laatste schriftelijke uiteenzetting in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 9 mei 2017.

De verwerende en tussenkomende partij verschijnen schriftelijk.

De verzoekende partijen, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnen niet op de zitting.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. GEDINGHERVATTING

Met een aangetekende brief van 16 september 2016 deelt de raadsman van de verzoekende partij mee dat deze op 15 april 2016 overleden is en dat mevrouw Godelieve WINTMOLDERS en de heer Jean-Marie GREGOIRE het geding wensen te hervatten als rechtsopvolgers van de verzoekende partij. Mevrouw Godelieve WINTMOLDERS is de weduwe van verzoekende partij, evenals vruchtgebruikster van de woning van de verzoekende partij. De heer Jean-Marie GREGOIRE is enig kind van de verzoekende partij en tevens naakte eigenaar van de woning van de verzoekende partij. Beiden wonen ook in de woning die zich naast het perceel van de aanvraag bevindt.

Om de rechten van alle procespartijen en een goede rechtsbedeling te vrijwaren, kunnen in het licht van voorgaande gegevens mevrouw Godelieve WINTMOLDERS en de heer Jean-Marie GREGOIRE als rechtsopvolgers het geding hervatten namens de verzoekende partij.

IV. FEITEN

De tussenkomende partij dient op 22 september 2014 bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Tongeren een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor "het aanleggen van een hellende oprit naast het huis (110m²) en het herstellen van de talud aan de zijde van de linkerbuur zoals voor de bouw van de woning" op een perceel gelegen te 3700 Tongeren, Tomstraat 34.

Het betreft een nieuwe aanvraag voor de aanleg van de hellende oprit, nadat een eerste aanvraag op 7 februari 2014 geweigerd werd omwille van een betwisting door de verzoekende partij als aanpalende eigenaar met betrekking tot de correcte weergave van de perceelsgrens en het ontbreken van een door een beëdigd landmeter opgesteld opmetingsplan.

Het perceel is, volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 5 april 1977 vastgesteld gewestplan 'St. Truiden - Tongeren', gelegen in woongebied met landelijk karakter.

Tijdens het openbaar onderzoek dient de verzoekende partij het enige bezwaarschrift in.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Tongeren verleent op 19 december 2014 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomenende partij. Het college beslist:

“ ...

Op 07/02/2014 werd een vergunning aangevraagd voor het aanleggen van een hellende oprit naast de woning en het herstellen van de talud aan de zijde van de linkerbuur, zoals voor de bouw van de woning. Een weigering werd afgeleverd met als motivatie dat de exacte ligging van de perceelgrens belangrijk is om een correcte ruimtelijke afweging van het dossier te maken. Er werd gevraagd om een nieuw dossier in te dienen waarbij een opmetingsplan wordt gevoegd, opgemaakt door een onafhankelijk, beëdigd landmeter.

Aan deze opmerking van de dienst Ruimtelijke Ordening werd tegemoetgekomen. Als beëdigd landmeter werd het studiebureau Geotec aangesteld. Na opmetingen, vaststellingen en conclusies besluit Geotec dat het opmetingsplan van het betreffende perceel door landmeter Bruggen nauwkeurig en correct is opgesteld. De betwiste limiet blijkt dezelfde maatvoering te hebben op het plan van landmeter Bruggen, aangesteld door de aanvrager, als op het plan van landmeter Cielen, aangesteld door de linkerbuur.

Er zijn aldus drie landmeters die dezelfde perceelgrens vaststellen.

Huidig voorliggend dossier beschikt over twee opmetingsplannen van landmeter Bruggen. Naar aanleiding van een argument in het bezwaarschrift waarin vermeld staat dat het plan van landmeter Bruggen niet ondertekend, noch gedateerd is, werd op basis van artikel 4.3.1 van de VCRO door de dienst Ruimtelijke Ordening aan dhr. Bruggen gevraagd om het originele opmetingsplan van 2002 voor te leggen en voor eensluidend te verklaren teneinde de aanvraag op gepaste wijze te kunnen beoordelen. Dit gebeurde op 01/12/2014.

Aangezien er twee inplantingsplannen bij het dossier werden gevoegd, waarbij het ene de relatie met de burens verduidelijkt, maar niet de geplande werken, en het andere eerder een beplantingsplan betrof, werd door de dienst Ruimtelijke Ordening op basis van art. 4.3.1 van de VCRO gevraagd om de gewenste reliëfwijziging nogmaals uit te tekenen op het inplantingsplan op schaal 1/200. Dhr. Grootaers heeft op 27/11/2014 dit plan verduidelijkt.

Door deze bijkomende gegevens is het CBS derhalve bij deze aanvraag nu wel in staat om de gevraagde werken ruimtelijk te beoordelen.

Door de configuratie en de afmetingen van het betreffende perceel is deze aanvraag tot de aanleg van een hellende inrit langs de woning met een oppervlakte van 110m² en het herstel van de talud langs de rechterzijgevel van de naastliggende woning in overeenstemming met de algemene stedenbouwkundige voorschriften en de vigerende normen betreffende een goede ruimtelijke ordening.

De aanvraag betreft, door het herstel van de talud, een duidelijke sanering van een bestaande toestand waardoor het straatbeeld op een positieve wijze zal worden beïnvloed. T.o.v. de linker perceelgrens wordt het terrein van de buur vlak aangehouden, en dit over een afstand van 30cm vanaf de perceelgrens. Vanaf deze lijn wordt een groene talud aangelegd richting woning onder 45°. Het talud wordt aldus volledig op eigen terrein gedragen. Deze ligt onder voldoende helling om de stabiliteit van de grond te garanderen. De groene beplanting verstevigt het hellend vlak. Aan de straatzijde wordt het talud voldoende hersteld en eveneens groen aangeplant, hetgeen het vrij verharde straatbeeld ten goede komt.

...”

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 4 februari 2015 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

Op 24 februari 2015 meldt de verwerende partij aan de verzoekende partij dat het aan de aanvrager, hier de tussenkomenende partij, bezorgde afschrift van het administratief beroep aan het verkeerde adres verzonden is, zodat het administratief beroep onontvankelijk is. Verder stelt de verwerende partij nog:

“ ...

Uit verder onderzoek van het gemeentelijk dossier blijkt echter dat de gemeente geen officiële vaststelling van aanplakking heeft gedaan. De beroepstermijn blijft lopen zolang de vaststelling van de aanplakking niet is gebeurd.

U kan een nieuw beroepsschrift indienen zolang de beroepstermijn niet verstreken is!

...”

Op 27 februari 2015 tekent de verzoekende partij opnieuw administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 9 maart 2015 om dit beroep onontvankelijk te verklaren.

Na de hoorzitting van 3 maart 2015 verklaart de verwerende partij het beroep op 2 april 2015 onontvankelijk. De verwerende partij beslist:

“ ...

Overwegende dat bij aangetekende brief van 27 februari 2015 beroep werd ingesteld door Marcel Gregoire, wonende aan de Tomstraat 30 in 3700 Tongeren, tegen de beslissing d.d. 19 december 2014 van het college van burgemeester en schepenen van Tongeren, houdende het verlenen van een voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning aan Grootaers Dominique voor het aanleggen van een hellende oprit naast het huis (110m²) en het herstellen van de talud aan de zijde van de linkerbuur, zoals voor de bouw van de woning op het kadastraal perceel, afdeling 17, sectie B. nr(s) 376A, gelegen aan de Tomstraat 34 te Tongeren;

Overwegende dat voormeld beroep, dat d.d. 27 februari 2015 werd ingesteld, voorafgegaan werd door een beroep dat d.d. 4 februari 2015 door Marcel Gregoire werd ingesteld tegen dezelfde beslissing d.d. 19 december 2014 van het college van burgemeester en schepenen van Tongeren, houdende het verlenen van een voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning aan Grootaers Dominique; dat een afschrift van het beroep dat d.d. 4 februari 2015 door Marcel Gregoire werd aangetekend echter niet bezorgd werd aan de aanvrager van de vergunning, hetgeen door artikel 4.7.21 §4 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (en latere wijzigingen) op straffe van onontvankelijkheid wordt gesteld; dat, meer concreet, het afschrift van het beroep dat d.d. 4 februari 2015 werd aangetekend, gericht werd aan de Tomstraat 37 i.p.v. aan de Tomstraat 34;

Gelet op de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (en latere wijzigingen, verder VCRO); Overwegende dat door de gemeentesecretaris een attest van aanplakking werd afgeleverd waarin wordt verklaard dat de beslissing d.d. 19 december 2014 van het college van burgemeester en schepenen van Tongeren, houdende het verlenen van een voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning aan Grootaers Dominique, werd aangeplakt van 6 januari 2015 tot en met 4 februari 2015; dat dit attest op datum van 26 februari 2015 via e-mail aan de Dienst Stedenbouwkundige en Verkavelingsberoepen werd overgemaakt;

Overwegende dat de beroepstermijn op 5 februari 2015 verstreek;

Overwegende dat het beroep slechts op 27 februari 2015 werd ingesteld;

Overwegende dat artikel 4.7.21., §3, 3° VCRO het volgende bepaalt:

"... §3. Het beroep wordt op straffe van onontvankelijkheid ingesteld binnen een termijn van dertig dagen, die ingaat

...

3° voor wat betreft het beroep ingesteld door elke andere belanghebbende: de dag na deze van aanplakking...";

Gelet op het eensluidend verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar van 9 maart 2015;

Overwegende dat beroeper schriftelijk werd gehoord bij brief van 3 maart 2015;

dat beroeper op 23 maart 2015 een schriftelijk antwoord formuleerde; dat dit antwoord geen nieuwe elementen bevat waaruit kan worden afgeleid dat het beroepschrift wel ontvankelijk is;

Overwegende dat het beroep omwille van voormelde redenen onontvankelijk is;

..."

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging – Schending van Artikel 15, 4° Procedurebesluit

Standpunt van de partijen

1.

De verwerende en de tussenkomende partij werpen de onontvankelijkheid van het middel op doordat het verzoekschrift louter de opmerkingen op het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar herneemt die aan de verwerende partij op 23 maart 2015 werden bezorgd in het kader van de hoorprocedure, terwijl hierbij geen duidelijk middel wordt uiteengezet.

2.

De verwerende partij verwijst naar artikel 15, 4° Procedurebesluit dat bepaalt dat een verzoekschrift minstens een uiteenzetting van de ingeroepen middelen bevat. De onduidelijkheid van een verzoekschrift schendt het tegensprekelijk karakter van de schriftelijke procedure voor de Raad en de rechten van verdediging van de andere procespartijen.

Het verzoekschrift beperkt zich er toe te stellen: "*Verzoeker herhaalt integraal de motieven die hij reeds ontwikkelde voor de bestendige deputatie van de provincie Limburg*" waarbij een citaat volgt van de opmerkingen geuit door de verzoekende partij in het kader van de hoorprocedure tijdens het administratief beroep. Hierdoor is niet voldaan aan de vereiste om duidelijk en nauwkeurig aan te duiden welke regelgeving, voorschriften of beginselen geschonden zijn.

De verwerende partij stelt vervolgens dat de uiteenzetting in het beroepschrift zich beperkt tot een algemene betwisting van de rechtsgeldigheid van de aanplakking zonder daarbij enig bewijs te leveren tegen het attest van het college van burgemeester en schepenen van de stad Tongeren.

3.

De tussenkomende partij stelt eveneens dat de verzoekende partij louter de motieven herhaalt die zij reeds ontwikkelde in de administratieve beroepsprocedure en waarop de verwerende partij in de bestreden beslissing reeds een uitgebreid antwoord gaf. Aangezien er geen sprake is van enig ontvankelijk middel tegen de bestreden beslissing, dient het verzoek tot vernietiging in zijn geheel onontvankelijk en minstens ongegrond te worden verklaard.

De tussenkomende partij levert in ondergeschikte orde nog kritiek ten gronde op het enig middel.

4.

In de wederantwoordnota omvat het enig middel ditmaal wel een omschrijving van de geschonden geachte regelgeving en beginselen, alsmede van de wijze waarop deze volgens de verzoekende partijen, als gedinghervattende partijen, werden geschonden.

De verzoekende partijen stellen verder dat het inleidend verzoekschrift duidelijk uiteenzet dat de aanplakking van de bestreden beslissing en de opvolging hiervan door het college van burgemeester en schepenen op zeer twijfelachtige en onzorgvuldige wijze geschiedde en dat in de bestreden beslissing op onwettige wijze met de beroepsargumenten werd omgegaan, teneinde het ingestelde administratief beroep onontvankelijk te verklaren. De verwerende en tussenkomende partij zijn volgens de verzoekende partijen in staat te antwoorden op het middel, zodat het enig middel ontvankelijk is.

5.

De tussenkomende partij antwoordt in haar laatste schriftelijke uiteenzetting dat de verzoekende partijen in hun wederantwoordnota nog bijkomende toelichting geven bij hun enig middel, terwijl dit had moeten worden geformuleerd in het inleidend verzoekschrift. De verduidelijking in de wederantwoordnota komt dan ook te laat.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 15, 4° Procedurebesluit bepaalt dat een verzoekschrift een omschrijving van de feiten en de middelen moet bevatten. Een middel moet de geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur bevatten, alsook een omschrijving van de wijze waarop de desbetreffende regelgeving, voorschriften of beginselen naar het oordeel van de verzoekende partijen geschonden worden.

Het beroep bij de Raad tegen een beslissing waarbij de onontvankelijkheid van het administratief beroep wordt vastgesteld, is noodzakelijkerwijs beperkt tot de vraag of de deputatie het administratief beroep terecht onontvankelijk heeft verklaard. Een middel is in dit geval beperkt tot een voldoende en duidelijke omschrijving van de geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur en van de wijze waarop deze rechtsregels naar het oordeel van de verzoekende partij worden geschonden door de verwerende partij in het onontvankelijk verklaren van het administratief beroep.

2.

In de uiteenzetting van het verzoekschrift wordt het beroepschrift voor de verwerende partij hernomen, waarin argumenten worden aangehaald om in tegenstelling tot wat de provinciale stedenbouwkundig ambtenaar meent, aan te tonen dat het beroep niet als laattijdig kan beschouwd worden.

Uit het verzoekschrift blijkt op voldoende duidelijke wijze dat de verzoekende partijen zich gegriefd voelen omdat de bestreden beslissing, ondanks hetgeen in de nota van 23 maart 2015 voor de verwerende partij wordt geargumenteed, zonder meer tot de onontvankelijkheid van het beroep besluit op grond van een achteraf opgesteld attest van aanplakking, terwijl eerder door de provinciale stedenbouwkundig ambtenaar was gecommuniceerd dat er nog geen vaststelling van aanplakking had plaatsgevonden en dus nog een beroep kon ingediend worden. Uit deze uiteenzetting kan worden afgeleid dat de verzoekende partijen zich hiermee beroepen op de zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de vergunningverlenende overheid, het vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht als geschonden regelgeving of beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partijen hernemen immers de argumentatie uit het beroepschrift, zodat zij kennelijk van oordeel zijn dat de verwerende partij ondanks de bijgebrachte argumentatie in het beroepschrift, niet op zorgvuldige wijze tot de onontvankelijkheid van het beroep kon besluiten.

Uit de repliek van de verwerende en de tussenkomende partij blijkt dat zij deze middelen ook duidelijk op die manier hebben begrepen. De verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partijen de rechtsgeldigheid van de aanplakking betwisten, zonder enig bewijs te leveren tegen het attest van aanplakking, waarbij zij argumenteert waarom zij het aldus begrepen middel ongegrond acht. Ook de tussenkomende partij weerlegt ten gronde de uit het beroepschrift overgenomen argumenten van de verzoekende partijen die de vaststelling van laattijdigheid van het beroep pogen te ontkrachten. Niettegenstaande de door haar opgeworpen exceptie, heeft dit de tussenkomende partij niet belet om eveneens een uitvoerige repliek te voeren.

3.

De verzoekende partijen roepen in hun wederantwoordnota nog de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in en vullen zodoende het initieel opgeworpen middel uit het verzoekschrift aan. Een dergelijke aanvulling kan niet op ontvankelijke wijze in de wederantwoordnota worden aangevoerd. Voor het overige wordt vastgesteld dat de repliek in deze wederantwoordnota geen andere wending geeft aan de kritiek die reeds werd uiteengezet in het verzoekschrift, zodat deze in de aangegeven mate ontvankelijk is.

4.

Gelet op het voorgaande wordt vastgesteld dat het verzoekschrift, hoewel niet uitdrukkelijk en gestructureerd, afdoende duidelijk is wat betreft de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur en de wijze waarop deze beginselen naar het oordeel van de verzoekende partijen geschonden worden. Het middel is ontvankelijk voor zover uit het verzoekschrift de schending kan worden begrepen van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. De excepties worden verworpen.

5.

Uit het dossier blijkt dat de vordering voor het overige tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden hieromtrent geen excepties opgeworpen.

VII. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN - ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij zet uiteen dat ze de motieven die zij reeds ontwikkelde voor de verwerende partij integraal herhaalt.

Zij stelde op 2 februari 2015 bij de verwerende partij beroep in tegen de stedenbouwkundige vergunning die afgeleverd werd door het college van burgemeester en schepenen aan de tussenkomende partij. Dit beroepschrift werd per aangetekende post aan de stad Tongeren, de tussenkomende partij en vervolgens aan de verwerende partij overgemaakt op 4 februari 2015.

Tijdens het onderzoek dat de provinciale diensten vervolgens uitvoerden, bleek dat de stad Tongeren had nagelaten om een officiële vaststelling van de noodzakelijke aanplakking op te laten stellen door de bevoegde dienst. Dat blijkt niet enkel uit het gemeentelijke dossier dat de stad op 13 februari 2015 toezond aan de verwerende partij, maar tevens uit de inzage van het dossier door de verzoekende partij op de diensten van de stad Tongeren waar geen spoor van enig document daaromtrent aan te treffen was. Artikel 4.7.19, §2 VCRO legt nochtans de verplichting op aan de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde om erover te waken dat tot voormelde aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

Tevens was de provinciale dienst van oordeel dat het beroepschrift niet rechtsgeldig zou zijn ingediend omdat de verzoekende partij per vergissing melding had gemaakt van het adres Tomstraat 37 in plaats van Tomstraat 34 bij zijn kennisgeving aan de tussenkomende partij. De verzoekende partij werd inderdaad op 25 februari 2015 terug in bezit gesteld door de diensten van de post van het aangetekend schrijven aan de tussenkomende partij, en diende vast te stellen dat de zending volledig geopend was geworden en gelezen werd en blijkbaar vervolgens terug werd bezorgd aan de post. De verzoekende partij is er dan ook van overtuigd dat de tussenkomende partij wel degelijk kennis nam van het beroepschrift van 4 februari 2015 en er dan ook geen fundamentele rechten geschonden werden.

De verzoekende partij benadrukt dat de provincie haar bij brief van 24 februari 2015 overduidelijk meedeelde dat zij op ontvankelijke wijze in iedere hypothese een nieuw beroepschrift kon neerleggen vermits de stad had nagelaten om een officiële vaststelling van aanplakking te doen waardoor de beroepstermijn niet verstreek.

De provincie deelde tevens aan de verzoekende partij mee aan welk adres zij het beroepschrift moest richten en maakte melding van de bankrekening tot betaling van de rolrechten, gegevens die de stad Tongeren bij haar eerdere berichtgeving aan de verzoekende partij nagelaten had mee te delen.

De verzoekende partij heeft vervolgens per aangetekend schrijven een 'nieuw' beroepschrift ingediend op 27 februari 2015. Vervolgens ontving zij op 11 maart 2015 bericht van de provincie met aangehecht verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar waarbij deze in strijd met het schrijven van 24 februari 2015 plots opwerpt dat een attest van aanplakking door de stad op 26 februari 2015 per email werd overgemaakt aan de provinciale dienst stedenbouwkundige en verkavelingsberoepen, wat zou impliceren dat het beroep vanwege verzoeker als laattijdig en onontvankelijk diende verklaard te worden.

Volgens de verzoekende partij is dit standpunt niet correct. Daarbij bevinden administratieve overheden zich in een hiërarchische verhouding of in een toezichtsverband tot elkaar zodat niet altijd gesproken kan worden van onafhankelijkheid en onpartijdigheid.

Een rechtszoekende in het kader van een jurisdictioneel beroep geniet van een aantal door de grondwet, internationale verdragen of algemene rechtsbeginselen gegarandeerde rechten van verdediging en waarborgen te verwezenlijking van een eerlijk proces. Voor administratieve rechtscolleges liggen de bedoelde waarborgen hoofdzakelijk vervat in algemene rechtsbeginselen maar ook in artikel 6.5.1 EVRM. Alle handelingen van de administratieve overheden zijn onderworpen aan het wettigheids- of legaliteitsbeginsel. Dit houdt in dat de administratieve

overheden ook de hogere rechtsnormen moeten eerbiedigen. Sinds het cassatiearrest van 26 april 1963 kan er niet meer betwist worden dat de administratieve overheid zowel in haar beslissingen als bij de uitvoering, onderworpen is aan de algemene voorzichtigheidsplicht en dat zij zowel voor haar handelen als voor haar nalaten aansprakelijk is.

Er kan geen discussie zijn omtrent het feit dat de administratie niet eenzijdig stukken kan toevoegen aan een procesbundel hangende de procedure. Het kan niet opgaan dat de stad Tongeren naar believen en op afroep attesten retroactief kan verlenen. De overheid schendt minstens de zorgvuldigheidsnorm hetgeen minstens als een fout in de zin van artikel 1382 BW dient beschouwd te worden.

De verzoekende partij stelt dat ze geen enkel zicht had op de rechtsgeldigheid van de aanplakking zowel naar vorm als naar duurtijd. Tevens betwist ze dat de aanplakking tijdens de wettelijk vereiste termijn gebeurde.

De verzoekende partij verwijst tevens naar “artikel 51 van het decreet ruimtelijke ordening” en zet uiteen dat “de gemachtigde ambtenaar ook een onderzoek naar de volledigheid van het dossier kan uitvoeren; als de gemachtigde ambtenaar vaststelt dat het dossier onvolledig is wordt het ontvangstbewijs als ongeschreven beschouwd en dient de hele aanvraagprocedure opnieuw te worden begonnen”.

De verzoekende partij besluit dat het beroep wel degelijk ontvankelijk is ingesteld en gegrond is.

2.

In haar antwoordnota stelt de verwerende partij dat de opmerkingen van de verzoekende partij zich beperken tot een overzicht van de feiten en tot een algemene betwisting van de rechtsgeldigheid van de aanplakking zonder daarbij enig bewijs te leveren tegen het attest van het college van burgemeester en schepenen van 23 februari 2015.

De verwerende partij verwijst naar rechtspraak die stelt dat het aan de verzoekende partij is om te bewijzen dat de aanplakking niet conform de decretale bepalingen heeft plaatsgevonden (RvVb 28 augustus 2012 nr. A/2012/0328; RvVb 25 oktober 2016, nr. RvVb/A/1617/0199).

3.

De tussenkomende partij antwoordt dat wel degelijk voldaan is aan artikel 4.7.19, §2 VCRO, waarin de verplichting wordt opgelegd aan de gemeentesecretaris of aan zijn gemachtigde om erover te waken dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de beslissing. De gemeentesecretaris van de stad Tongeren heeft wel degelijk een attest van aanplakking afgeleverd waarin verklaard wordt dat de vergunningsbeslissing van 19 december 2014 werd aangeplakt van 6 januari 2015 tot en met 4 februari 2015. Dit attest werd aan de provinciale dienst bezorgd via email van 26 februari 2015. Het middel is wat dit betreft bijgevolg ongegrond.

De tussenkomende partij ontkent ook dat zij kennis zou hebben genomen van het beroepschrift van 4 februari 2015. Het feit dat de aangetekende zending van de verzoekende partij zou zijn geopend toen deze terug bij de verzoekende partij aankwam, doet hieraan niets af. Aangezien de tussenkomende partij geen kennis nam van dit beroepschrift, werden haar rechten wel degelijk op fundamentele wijze geschonden, reden waarom het eerste beroepschrift in ieder geval onontvankelijk was. Artikel 4.7.21, §4 VCRO verplicht een gelijktijdig per beveiligde zending bezorgen van een afschrift van het beroepschrift aan de aanvrager van de vergunning. Het vervolgens versturen van een bewijs hiervan aan de verwerende partij is eveneens verplicht en dit

op straffe van onontvankelijkheid. De verwerende partij was dan ook terecht van oordeel dat dit eerste beroep onontvankelijk was, daar dit afschrift naar een verkeerd adres werd gestuurd.

Voorts stelt de tussenkomenende partij dat de provincie in haar schrijven van 24 februari 2015 helemaal niet heeft aangegeven dat de verzoekende partij in iedere hypothese op ontvankelijke wijze een nieuw beroepsschrift kon indienen. Dit is maar het geval in de mate er geen attest van aanplakking zou zijn voorhanden geweest, maar achteraf bleek dat dit attest er wel degelijk was, waardoor de inhoud van het schrijven van de provincie niet langer stand kon houden.

De tussenkomenende partij wijst er op dat de kritiek van de verzoekende partijen op het gegeven dat de stad zou nagelaten hebben om in haar briefwisseling de correcte adresgegevens op te nemen van het adres waarnaar het beroepsschrift diende verstuurd te worden en tevens geen melding zou hebben gemaakt van de bankrekening tot betaling van de rolrechten, volledig irrelevant is, aangezien dit geen aanleiding heeft gegeven tot de onontvankelijkheid van de door de verzoekende partij ingediende beroepsschriften.

Verder meent de tussenkomenende partij dat de verzoekende partijen lijken te stellen dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing niet onafhankelijk en zelfs partijdig zou zijn geweest. Er wordt in dit verband gesteld dat administratieve overheden zich in een hiërarchische verhouding tot elkaar bevinden zodat er niet altijd kan gesproken worden van onafhankelijkheid en onpartijdigheid. Dergelijke stelling getuigt volgens de tussenkomenende partij van kwade trouw en wordt bovendien niet gestaafd.

Verder is het feit dat achteraf nog een attest van de vaststelling van de aanplakking aan het dossier zou zijn toegevoegd, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen menen, geen schending van het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel. Er is geen sprake van een attest van de vaststelling van de aanplakking dat op afroep werd opgesteld door de gemeentesecretaris, maar hoogstens van een attest van vaststelling van de aanplakking dat per vergissing nog niet in het dossier zat dat aan de verwerende partij werd overgemaakt. Dit is dan ook de reden waarom dit attest achteraf (amper een week later dan het vergunningsdossier zelf) nog bezorgd werd. Er is dan ook geen sprake van een onzorgvuldigheid bij het nemen van de bestreden beslissing.

Tot slot merkt de tussenkomenende partij op dat de verzoekende partijen opwerpen dat de onvolledigheid van het dossier ertoe leidt dat de hele aanvraagprocedure opnieuw dient te worden begonnen, waarbij ze verwijzen naar een decreet dat werd opgeheven. Tevens verwijzen zij naar een bepaling inzake de volledigheid van het aanvraagdossier, maar daar stelt zich niet het probleem. Het aanvraagdossier was volledig, anders was er nooit een stedenbouwkundige vergunning verleend op basis van de vergunningsaanvraag. Hier gaat het louter om het afschrift van het vergunningsdossier dat door het college van burgemeester en schepenen aan de deputatie dient te worden overgemaakt na ontvangst van een afschrift van het ingediende beroepsschrift in de zin van artikel 4.7.21, §7 VCRO. Er is dan ook helemaal geen sprake van een onvolledig aanvraagdossier en de aanvraagprocedure dient dan ook helemaal niet opnieuw te worden begonnen.

4.

In hun wederantwoordnota stellen de verzoekende partijen dat het middel gebaseerd is op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het materieel motiveringsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Meer bepaald heeft de verwerende partij met de bestreden beslissing het administratief beroep op onwettige wijze onontvankelijk verklaard en haar beslissing niet afdoende gemotiveerd.

De verzoekende partijen verwijzen opnieuw naar de mededeling die ze ontvingen van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar op 24 februari 2015 dat “uit verder onderzoek van het gemeentelijk dossier echter [blijkt] dat de gemeente geen officiële vaststelling van aanplakking heeft gedaan”. Wanneer echter een nieuw beroepsschrift wordt ingediend blijkt opeens dat de stad wel een officiële vaststelling van aanplakking heeft gedaan, die wordt overgemaakt op 26 februari 2015 en vermeldt dat de stedenbouwkundige vergunning werd aangeplakt tussen 6 januari 2015 en 4 februari 2015.

In de eerste plaats heeft de verwerende partij de verzoekende partijen in haar schrijven van 24 februari 2015 overduidelijk voorgehouden dat de beroepstermijn nog niet verstreken was. In de tweede plaats stelt zich de vraag naar de waarachtigheid van het laattijdig opgedoken attest van officiële vaststelling van aanplakking.

Doordat de verwerende partij op basis van voornoemde argumenten overgaat tot het onontvankelijk verklaren van het ingestelde beroep, heeft de verwerende partij niet enkel haar wettelijke motiveringsplicht geschonden maar tevens zich bezondigd aan onzorgvuldig handelen en heeft zij het gewekt vertrouwen in hoofde van de verzoekende partijen op onrechtmatige wijze geschonden.

De verzoekende partijen wijzen tevens op het gegeven dat zij met de tussenkomende partij verwickeld zijn in verschillende burgerlijke procedures waaruit lijkt te blijken dat de tussenkomende partij geheel van kwade trouw is inzake haar vergunningsaanvraag en dat de stad Tongeren hierin mee gestapt is. Alleszins heeft een gerechtsdeskundige bepaald dat de bouwplannen zoals gevoegd bij de vergunningsaanvraag gebaseerd zijn op foutieve argumenten. Dit tast uiteraard ook de wettigheid van de verkregen vergunning aan. Thans stellen de verzoekende partijen zich de vraag in welke mate de tussenkomende partij over informatie beschikt uit de dossiers van de stad. De tussenkomende partij is blijkbaar erg thuis in het reilen en zeilen van de dienst ruimtelijke ordening. In die optiek is het dan ook vreemd dat de raadsman van tussenkomende partij aan de stad Tongeren advies heeft verleend omtrent de vergunningsaanvraag van de tussenkomende partij.

Het enig middel is volgens de verzoekende partijen zowel ontvankelijk als gegrond.

5.

In haar laatste schriftelijke uiteenzetting stelt de tussenkomende partij nog dat de verzoekende partijen laten uitschijnen dat zij thuis zou zijn in het reilen en zeilen van de dienst ruimtelijke ordening van de stad Tongeren, *quod non*. Het is een voor de hand liggende hypothese dat de stad per vergissing het attest van vaststelling van de aanplakking niet samen met het dossier had overgemaakt aan de deputatie. De verzoekende partijen insinueren zelf dat de stad een attest van vaststelling van de aanplakking op afroep zou hebben gemaakt, hetgeen helemaal geen voor de hand liggende hypothese vormt en waarbij men zich evenzeer de vraag kan stellen in welke mate verzoekende partijen dan wel op de hoogte zijn van het reilen en zeilen binnen de dienst ruimtelijke ordening van de stad Tongeren. Dat het hier om een vergissing moet hebben gegaan, kan niet ernstig worden betwist.

Beoordeling door de Raad

1.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat het administratief beroep laattijdig werd ingesteld en dat het om die reden als onontvankelijk dient verworpen te worden.

Uit het betoog van de verzoekende partijen kan afgeleid worden dat zij in essentie menen dat de verwerende partij het beroep niet onontvankelijk wegens laattijdig kon verklaren op grond van een retroactief verleend attest van aanplakking. Daarnaast betwisten zij de rechtsgeldigheid van de aanplakking.

2.

Het beroep werd ingesteld door de heer Marcel GREGOIRE, rechtsvoorganger van de verzoekende partijen, zijnde een belanghebbende derde in de zin van artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO, zoals het van toepassing was ten tijde van de bestreden beslissing, voor wie de administratieve beroepstermijn, overeenkomstig artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO, begint te lopen vanaf de dag na de startdatum van de aanplakking.

Inzake de aanplakking stelt artikel 4.7.19, §2 VCRO het volgende:

“Een mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend, wordt door de aanvrager gedurende een periode van dertig dagen aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De aanvrager brengt de gemeente onmiddellijk op de hoogte van de startdatum van de aanplakking. De Vlaamse Regering kan, zowel naar de inhoud als naar de vorm, aanvullende vereisten opleggen waaraan de aanplakking moet voldoen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde waakt erover dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde levert op eenvoudig verzoek van elke belanghebbende, vermeld in artikel 4.7.21, §2, een gewaarmerkt afschrift van het attest van aanplakking af.”

Het Grondwettelijk Hof overweegt met betrekking tot de aanplakking als vorm van bekendmaking van vergunningsbeslissingen in het arrest nummer 8/2011 van 27 januari 2011:

“ ...

B.13.3.3.4. Het feit dat de beroepstermijn voor vergunningsbeslissingen ingaat de dag na die van de aanplakking is ingegeven door het doel de vergunningsaanvrager zo snel mogelijk rechtszekerheid te verschaffen, wat niet mogelijk is wanneer de aanvang van de beroepstermijn afhangt van de kennisneming van de beslissing door de verzoeker.

Daarbij vermocht de decreetgever rekening te houden met het feit dat het gaat om hetzij grote projecten, waarvan genoegzaam bekend zal zijn dat de vergunning werd verleend, hetzij projecten waarvan de weerslag is beperkt tot de onmiddellijke omgeving van de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De decreetgever kon dan ook redelijkerwijs er van uitgaan dat de aanplakking een geschikte vorm van bekendmaking is om belanghebbenden op de hoogte te brengen van het bestaan van de vergunningsbeslissing.

Bovendien dient de bevoegde burgemeester er over te waken dat tot aanplakking wordt overgegaan en attesteert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanplakking. Het gemeentebestuur dient op eenvoudig verzoek een gewaarmerkt afschrift van dat attest af te geven (artikelen 133/48, § 2, en 133/52, § 4, en 133/55, § 4, 6° en 7°, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36). De dag van eerste aanplakking moet uitdrukkelijk worden vermeld (Parl. St., Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 181). Bijgevolg kan een belanghebbende weten wanneer de beroepstermijn aanvangt en wanneer die verstrijkt.

...”

Het Grondwettelijk Hof beschouwt de aanplakking derhalve als een geschikte vorm van bekendmaking, mede omdat de gemeentelijke overheid over de aanplakking moet waken en ze attesteren.

3.

Het beginsel van de materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer betekent dat die motieven moeten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht het vergunningverlenend bestuursorgaan om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de bestreden beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden zodat het met kennis van zaken kan beslissen. Tot slot moet het vergunningverlenend bestuursorgaan de gegevens die in rechte en feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen.

Het vertrouwensbeginsel betekent dat het bestuur de rechtmatige verwachtingen, die de burger uit het bestuursoptreden put, niet mag beschamen.

4.

Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zich in de plaats te stellen van het vergunningverlenend bestuursorgaan om te beslissen of het administratief beroep al dan niet laattijdig is ingediend. De bevoegdheid van de Raad beperkt zich tot een controle van de motieven van de bestreden beslissing op basis van de feitelijke elementen van het voorliggende dossier.

In hun uiteenzetting betwisten de verzoekende partijen dat de aanplakking tijdens de wettelijk voorgeschreven termijn uit artikel 4.7.19, §2, eerste lid VCRO zou gebeurd zijn. Zij stellen dat de verplichting om binnen de tien dagen vanaf de datum van ontvangst van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen tot aanplakking over te gaan, overduidelijk niet werd nageleefd. Ze stellen daarbij tevens de waarachtigheid van het attest van aanplakking in vraag.

Indien een verzoekende partij de regelmatigheid van de aanplakking, en daarmee rechtstreeks verbonden de startdatum van de beroepstermijn betwist, draagt zij hiertoe de bewijslast. De verzoekende partij dient te bewijzen dat de aanplakking, in het huidige geval door de tussenkomende partij als aanvrager, niet gebeurde in overeenstemming met artikel 4.7.19, §2, eerste lid VCRO. De verzoekende partij dient daarbij concrete elementen aan te voeren die (kunnen) wijzen op de onregelmatigheid van de aanplakking dan wel van het attest van aanplakking. De loutere bewering dat de aanplakking onregelmatig was, volstaat niet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen noch bij de nota voor de verwerende partij van 23 maart 2015, noch bij hun verzoekschrift of wederantwoordnota, enig bewijsstuk aanvoeren waaruit de onregelmatige aanplakking zou blijken. Bovendien ligt er een attest van aanplakking voor waarin de stadssecretaris verklaart dat de vergunningsbeslissing van 19 december 2014 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Tongeren werd aangeplakt van 6 januari 2015 tot en met 4 februari 2015. Daarnaast bevat het administratief dossier eveneens een verklaring op eer van de tussenkomende partij waarin zij meedeelt dat de vergunningsbeslissing van 19 december 2014 op 6 januari 2015 is aangeplakt. Aangezien de verzoekende partijen geen tegenbewijzen van het geattesteerde voorbrengen, moet de hierin vermelde termijn dan ook als de termijn van aanplakking worden beschouwd.

De omstandigheid dat het attest pas is opgemaakt op 23 februari 2015 en op 26 februari 2015 aan de verwerende partij is overgemaakt, dit is nadat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar had vastgesteld dat dit niet in het gemeentelijk dossier zat, doet geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van de hierin opgenomen vaststelling van aanplakking. De regelgeving inzake de aanplakking legt geen tijdstip op wanneer een attest van aanplakking dient te worden opgemaakt en aan het vergunningsdossier toegevoegd. Gezien de verzoekende partijen nalaten aan te tonen dat de voorliggende gegevens niet in rechte en feite correct zouden zijn of onjuist zouden zijn beoordeeld, overtuigen de verzoekende partijen niet dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht zou geschonden zijn.

5.

Gelet op het ontbreken van een voldoende bewijs van het tegendeel, dient bijgevolg geoordeeld te worden dat de aanplakking van de beslissing van 19 december 2014 van het college van burgemeester en schepenen correct uitgevoerd is en dat de termijn van 30 dagen om beroep in te stellen bij de verwerende partij bijgevolg is ingegaan op 7 januari 2015. De verwerende partij kon dan ook terecht besluiten dat het beroep ingesteld op 27 februari 2015 laattijdig is.

Wat betreft de argumentatie van de verzoekende partijen dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar uitdrukkelijk medegedeeld heeft bij brief van 24 februari 2015 dat een nieuw beroepschrift kon ingediend worden gelet op het gebrek aan een officiële vaststelling van aanplakking door de gemeente, dient opgemerkt te worden dat daarbij tevens werd gesteld dat vermelde indiening kan zolang de beroepstermijn niet verstreken is. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet gevolgd worden waar zij stellen in de waan te zijn gelaten dat te allen tijde nog een beroepschrift kon ingediend worden.

De omstandigheid, waarnaar verzoekende partijen nog verwijzen, dat de tussenkomende partij wel degelijk kennis zou hebben genomen van de inhoud van het initiële beroepschrift, met name het beroepschrift dat haar met een aangetekende brief van 4 februari 2015 werd bezorgd, gelet op het feit dat de betrokken zending volledig zou geopend zijn, doet geen afbreuk aan de vastgestelde laattijdigheid van het beroep. Immers tonen de verzoekende partijen met het loutere gegeven dat de zending geopend werd de kennisname van dit beroepschrift door de tussenkomende partij niet concreet aan, zodat deze niet ernstig kan aangenomen worden. Dit geldt des te meer daar de kennisgeving van het afschrift van het beroepschrift aan de aanvrager een substantiële vormvereiste betreft waarbij het normdoel moet bereikt zijn. Vermits niet betwist wordt dat het afschrift aan een verkeerd adres werd verstuurd en door de verzoekende partijen niet bewezen wordt dat de tussenkomende partij desondanks kennis heeft kunnen nemen van de inhoud van dit beroepschrift, dient te worden aangenomen dat het normdoel niet werd bereikt, zodat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar terecht kon vaststellen dat het beroepschrift van 4 februari 2015 onontvankelijk was.

6.

Gegeven het voorgaande tonen de verzoekende partijen niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten tot de laattijdigheid van het administratief beroep zou steunen op onjuiste gegevens of op een niet correcte beoordeling van de gegevens.

Het middel wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer Dominique GROOTAERS is ontvankelijk.
2. De hervatting van het geding door mevrouw Godelieve WINTMOLDERS en de heer Jean-Marie GREGOIRE wordt toegelaten.
3. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
4. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 275 euro, ten laste van de verzoekende partij.
5. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 20 juni 2017 door de zesde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de zesde kamer,

Nina HERRERIA-PASSAGE

Karin DE ROO